

men jeg finder det dog rigtigt strax at gjøre det høie Thing bekendt med, at der siden forrige Møde igjen er indkommet flere Andragender fra Fiskere og deriblandt to fra det nordlige Sjælland, Nanhøerrederne, underskrevet af 70—80 Fiskere, der med stor Bestemthed andrage om, at de fremdeles maa faae Lov til som hidtil at fiske Summer i Juni Maaned til hen i Juli. De gjøre opmærksomme paa, at det er et Fiskeri, der indbringer dem flere tusinde Kroner, og dette Fiskeri vilde lide stort Afbræk ved at det forbydes i, hvad de paaftaa, er den bedste Tid. Jeg har anset det for rigtigt lige over for dette Andragende at gjøre bekendt for det høie Thing, at et saadant Andragende er kommet frem, og jeg beder dette tilige betragtet som en Anmeldelse af, at det er et Punkt, som i det Mindste jeg for mit Bedkommende vil finde mig foranlediget til at bringe under ny Afstemning, uagtet det var med temmelig stort Stemmetail, det høie Thing gif mod Udvalgets Indstilling. Det er, som sagt, kun 6 Fjerstevandsfisk, der ere foreslaaede fædede, og med Hensyn til en af dem har Udvalget havt Betænkelse, nemlig med Hensyn til Gjedden, fordi man gaar ud fra, at det er den værste Røvfisk, vi have, og at det derfor maafler en mindre nødvendigt og hensigtsmæssigt at fæde den. Smidleritid maa det bemærkes, at Gjedden er en Fisk, som er meget velsmagende, og en Maanedes Fredningstid har Udvalget derfor troet at burde bringe i Forslag for denne Fisk. Naar vi have foreslaaet Fredningstiderne forandrede for de andre Fisk, for Alboeren og Bræsen, er det foranlediget ved Meddelelser, vi have faaet fra forskellige Sider om, at Lovforslagets Bestemmelser maafler ikke ere de heldigste. Det er iøvrigt en af de Ting, med Hensyn til hvilken man ikke vil kunne forlange, at Udvalgets Medlemmer skulle give nogen Beilebning. Jeg vil kun sige, at en af de Sider, hvorfra vi have faaet Meddelelser med Hensyn til Fredningstiden, er en Mand i Viborg, Adjunkt Feddersen, som har meget store Fortjenester, navnlig af Udviklingen af den kunstige Fiskeopdrætning og har meget stor Interesse for Alt, hvad der vedrører Fiskeriet; paa hans Udsagn have vi troet at maatte lægge Vægt. — Den næste Paragraf, hvortil vi have stillet Vædringsforslag, er § 47. Det høie Thing vil af Betænkningen have lagt Mærke til, at Udvalget med Hensyn til denne Paragraf har gjort adskillige Bemærkninger, men da man ikke kunde foreslaa Noget, som man kunde sige var bedre end det, Lovforslaget indeholder, er det en Selvfølge, at Udvalget anbefaler det høie Thing at vedtage Forslaget. Der kan vist ikke være to Meninger om, at det vilde være meget godt og ønskeligt, om det maatte blive temmelig almindeligt, at der i alt Fald ved de ferske Vand, hvor flere have Berettigelse til Fiskeri, og som have større Omfang, blev tilveiebragt Regulativer for Fiskeriets Udøvelse paa disse Steder. Jeg

tror ikke, at man kan være uenig om, at det vilde være ønskeligt; det gjælder kun om at faae en Ordning, hvoriggennem disse Regulativer kunde blive tilveiebragte. Dette Fiskeri er egentlig en Gjenstand for privat Eiendomsret, og det er altsaa et Forhold, hvori Lovgivningsmagten og Regeringen kun med stor Varsomhed kan træde til. Det, som nærmest svæver til den Ordning, vor Retsforfatning ellers har indført i lignende Forhold, vilde aabenbart være at henvise Spørgsmaalet om Tilveiebringelsen af saadanne Regulativer, til Landvæsenkommissionen, og Thingets ærede Medlemmer vilde maafler erindre, at der ogsaa i det Lovudkast, som var forelagt i 1868, var en Bestemmelse om, at Landvæsenkommissionerne skulde træde til. Det Udvalg, der afgav Betænkning over denne Sag her i Thinget, fremhævede imidlertid meget stærkt, at man hos Landvæsenkommissionærene ikke kunde gjøre Regning paa den Sagskundskaab, som man maatte ønske hos de Mænd, der skulde kende i den Art Sager. Kommissionen har ogsaa af Hensyn til, at Landvæsenkommissionærene ikke kunne antages at være sagkyndige, forladt det, men er kommen ind paa at foreslaa en hel ny Autoritet, en Fiskerikommission, og dette forudsætter, at man skal for hvert Amt, ligesom man har en Landvæsenkommission, udnævne en Fiskerikommission. Her tror jeg, at den høie Regering har været fuldkommen paa den rette Side, naar den har ment, at det vilde være et altfor vidtløftigt Apparat at stabe for at faae de ikke meget omfangsrige eller i alt Fald ikke meget talrige Sager afgjorte, hvormed disse Kommissioner ville faae at gjøre. Der er jo flere Amitter her i Landet, hvor der slet intet Fiskeri er, og hvor der slet ikke kan være Tale om, at en Fiskerikommission kunde faae Noget at gjøre i Anledning af dette Lovforslags Bestemmelser. Smidleritid kan der mod den Ordning, Lovforslaget foreslaar, maafler fra to Sider reises Indvendinger, og da for det Første den, at de Private ikke kunne forlange, at Staten skal bære Omkostningerne ved at faae en Ordning tilveiebragt, som mest er af privatretlig Interesse. Den Interesse, det Offentlige har af Fjerstevandsfiskeriets Fremme, er maafler forringe, til at man gennem denne Betragtning strengt taget kan komme til, at Staten skal bære Omkostningerne. Det er den ene Side af Sagen. Smidleritid maa man jo paaflerhøie, at Administrationen vil tilbyde at komme til Hjælp her, og jeg tror ogsaa, at man vel kan sætte denne Betænkelse til Side. Være er den anden Indvending, der kan reises, denne nemlig, at til Afgjørelse af Spørgsmaal om Mit og Dit have vi jo Domstolene, og det er ikke Administrationen, der skal afgjøre dem. Denne Indvending har efter min Opfattelse mere at betyde. Lovudkastet gaar ud fra, at det Regulativudkast, som tilveiebringes ad væsentlig administrativ Veie, kun skal være bindende, for saa vidt en Trediebel